

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové ve věci žalobkyně: **Solar CELI s.r.o.**, se sídlem Tyršova 6, Praha 2, zastoupená PhDr. Mgr. Jiřím Nenutílem, advokátem se sídlem Školní 1374, Tachov, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 5. 3. 2024, čj. 06113-17/2023-ERU, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2025, čj. 30 A 35/2024-369,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou obnovy řízení o udělení licence na výrobu elektřiny podle § 100 odst. 4 správního řádu z důvodu, že toto rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Mezi stranami je především sporné, zda lze rozhodnout o obnově řízení z moci úřední také v případě, kdy za trestné činy byly odsouzeny pouze osoby odlišné od držitele licence (konkrétně zástupce spolupracujícího subjektu a revizní technik).

[2] Žalobkyně získala v roce 2011 licenci na výrobu elektřiny pro svou provozovnu umístěnou v České Lípě a využívající energii ze slunečního záření. Žalovaný Energetický regulační úřad se v roce 2023 dozvěděl, že na základě trestných rozsudků byly za zločin podvodu odsouzeny dvě osoby – revizní technik, který vypracoval revizní zprávy pro danou

provozovnu, a manažer společnosti, která fotovoltaiickou elektrárnu zhotovila, jenž tyto revizní zprávy předložil žalovanému, vyhotovil předávací protokoly k tomuto dílu a prohlášení o jeho dokončení. Proto žalovaný rozhodl dne 18. 5. 2023, že řízení o udělení licence obnoví, neboť rozhodnutí v tomto řízení bylo dosaženo trestným činem. Tak učinil přesto, že jednatel žalobkyně byl trestním soudem zproštěn obžaloby.

[3] Rada Energetického regulačního úřadu zamítla rozklad žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí o obnově řízení potvrdila.

[4] Krajský soud v Brně žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného není nicotné ani nepřezkoumatelné. V rovině věcné krajský soud zdůraznil, že obnova řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu nevyžaduje, aby trestný čin spáchal účastník řízení. V projednávané věci přitom byly podmínky pro obnovu řízení splněné. Postačí, že osoby, které byly odsouzeny za trestné činy, podvrhly dokumenty, z nichž vycházel žalovaný při vydání licence. Žádné novější dokumenty nebyly podkladem pro vydání rozhodnutí. Není významné, že nebyl odsouzen jednatel žalobkyně; trestní soudy jednoznačně potvrdily, že oba odsouzení byli vedeni záměrem umožnit žalobkyni neoprávněné získání licence k výrobě elektřiny v České Lípě. Bez jimi vypracovaných dokumentů by žalobkyně nemohla licenci získat. Že žalovaný provedl ve věci místní šetření neznamená, že by tím přebíral odpovědnost za správnost podkladů předložených žalobkyní. Tu nadále nesl autor, revizní technik, tedy smluvní partner žalobkyně, kterého si sama zvolila.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani zbylým žalobním bodům. Žalobkyni nemohla svědčit dobrá víra ve správnost vydané licence, jelikož nepravdivost předložených podkladů mohl žalovaný jen těžko rozpoznat. Žalobkyně navíc předložila podvržené podklady jak prostřednictvím jí zvoleného zástupce, tak i sama, a proto lze usuzovat na její nedbalost. Pochybení krajský soud neshledal ani v postupu žalovaného, jímž odmítl vyloučit odkladný účinek rozhodnutí o obnově řízení. Konečně námitky stěžovatelky týkající se stavu správního spisu (a jeho úplnosti) uplatnila stěžovatelka až po lhůtě pro podání žaloby. Přesto však nad rámec nutného odůvodnění krajský soud uvedl, že žalobkyní poukazované nesoulady současného spisu s původní verzí spisu z roku 2011 představují drobná pochybení, která by neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o obnově řízení.

[6] Důkazní návrhy žalobkyně (revizní zprávy z roku 2011 a výsledky člena rozkladové komise žalované, tehdejšího a současného jednatele žalobkyně a odborného zástupce žalobkyně pro výrobu elektrické energie) zamítl krajský soud pro nadbytečnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

II. A. Důvody kasační stížnosti a jejího doplnění

[7] Žalobkyně (stěžovatelka) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní a v jejím doplnění uvádí celou řadu kasačních námitek. Nejvyšší správní soud proto na tomto místě pro přehlednost shrnuje věcné okruhy, kterých se tyto námitky týkají. Konkrétní argumentace stěžovatelky bude přiblížena v rámci vypořádání jednotlivých přípustných kasačních námitek.

pokračování

[8] Kasační námitky stěžovatelky se týkají následujících otázek:

- *nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu* (rozsudek je nesrozumitelný a nezohledňuje všechny podstatné okolnosti věci; krajský soud se opomenul zabývat přezkoumatelností správního rozhodnutí);
- *nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o návrzích stěžovatelky na přiznání odkladného účinku žaloby*;
- *nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí*;
- *nicotnosti napadeného správního rozhodnutí*;
- *zmatečnosti z důvodu chybějících podmínek řízení*;
- *neprovedení stěžovatelkou navržených důkazů v řízení před krajským soudem pro nadbytečnost a opomenutí navržené revizní zprávy z roku 2010*;
- *vad řízení před krajským soudem* (krajský soud vycházel ze zjevně neúplného správního spisu, v němž chybí podstatné části; rovněž nerozhodl o návrhu stěžovatelky na vydání předběžného opatření);
- *nesprávného posouzení splnění podmínek pro obnovu řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu*, jelikož trestného činu se nedopustila žalobkyně ani člen jejího statutárního orgánu; krajský soud rovněž ignoroval skutečnost, že o obnově řízení bylo na straně žalované rozhodováno několikrát se zcela odlišným výsledkem, a extenzivně rozšířil její odpovědnost;
- *dobré víry stěžovatelky*;
- *porušení vlastnického práva stěžovatelky* (z důvodu, že soud nevydal předběžné opatření).

II. B. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožnil. Upozornil, že některé námitky dostatečně nereagují na závěry krajského soudu, a proto jsou nepřípustné. V rovině věcné poté zdůraznil, že osoba pachatele trestného činu není z hlediska § 100 odst. 4 správního řádu podstatná. Klíčové je, že trestními rozsudky byla zjištěna nepravdivost revizních zpráv, které byly podkladem rozhodnutí, včetně revizní zprávy ze dne 30. 12. 2010, kterou stěžovatelka předložila až po místním šetření téhož dne. Žalovanému přitom nelze vytýkat, že nepravdivost předložené revizní zprávy nerozeznal; odpovědnost za pravdivost a úplnost podkladů nese výlučně žadatel o licenci. Ve věci nedošlo ani k vedení více řízení, jak stěžovatelka namítá. Stejně tak žalovaný upozornil, že v projednávané věci je přezkoumáváno pouze rozhodnutí o obnově řízení; stěžovatelka tak může splnění podmínek pro udělení licence prokázat v obnoveném řízení. Výhrady ke stavu správního spisu uvedla stěžovatelka opožděně již v řízení před krajským soudem. Krajský soud podle žalovaného nepochybil ani tím, že odmítl provést stěžovatelkou navržené důkazy.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III. A. (Ne)přípustnost kasačních námitek

[10] Nejvyšší správní soud přisvědčil žalovanému, že některé námitky stěžovatelky dostatečně nereagují na odůvodnění krajského soudu, jímž již obsahově stejnou argumentaci vyvrátil.

[11] Z judikatury správních soudů přitom plyne, že stěžovatel zásadně musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl již v žalobě, aniž jakkoliv reflektuje argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal vlastní svébytnou argumentací a jejich zopakování nemůže obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, z 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Za této situace, tj. bez bližší kasační argumentace, není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele domýšlet, proč má za to, že jsou závěry krajského soudu chybné. Takové kasační námitky proto nelze projednat, neboť nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Jsou tak nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejedná se totiž pouze o setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na námitku vypořádanou krajským soudem, proti které původní argumentace stěžovatele nemůže obstát.

[12] Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou vyhodnotil kasační námitku, že stěžovatelce svědčila *dobrá víra* o správnosti udělené licence z roku 2011. Stěžovatelka se totiž v doplnění kasační stížnosti opakovaně (na str. 4 a dále znovu na str. 5), nicméně pokaždé bez jakéhokoli bližšího odůvodnění, omezuje na prosté namítnutí, že krajský soud otázku její dobré víry nesprávně posoudil. Nijak však nereaguje na podrobnou argumentaci krajského soudu, proč dobrá víra stěžovatelce svědčit nemůže. Konkrétně že žalovaný správní orgán nezákonnost rozhodnutí sám nezavinil a ani nemohl bez obtíží rozpoznat nesprávnost podvržených dokladů, jelikož je předložila sama stěžovatelka sama nebo prostřednictvím zástupců (body 27 až 32 napadeného rozsudku).

[13] Nejvyšší správní soud se nezabýval ani kasační námitkou týkající se *neúplného správního spisu, resp. neshod mezi elektronickou a původní verzí spisu*, a to v rozsahu, v němž jde nad rámec otázky přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jak již vysvětlil krajský soud, žalobní bod týkající se stavu správního spisu stěžovatelka poprvé uvedla až po uplynutí lhůty k podání žaloby (bod 36 napadeného rozsudku). Současně soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (bod 21 tamtéž). Závěr krajského soudu o opožděnosti její námitky přitom stěžovatelka nezpochybňuje. Nesouhlasí pouze s věcným vypořádáním, které však krajský soud výslovně uvedl pouze nad rámec jeho nosného odůvodnění (bod 36 tamtéž). Tyto kasační námitky stěžovatelky, které jdou nad rámec přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, proto ani Nejvyšší správní soud blíže neposuzoval, jelikož by to nemohlo na nosném závěru krajského soudu o opožděném uplatnění žalobního bodu ničeho změnit. Ze stejného důvodu pak nemůže obstát ani kasační námitka stěžovatelky, podle níž *krajský soud úplnost správního spisu nedostatečně posoudil*. To s ohledem na opožděnost žalobní námitky ani činit nemusel, a to právě s výhradou přezkoumatelnosti, k níž je soud povinen přihlížet i bez návrhu. Nelze navíc ani přehlédnout, že stěžovatelka důvody krajského soudu, které nad rámec nutného odůvodnění uvedl, nijak adresně nezpochybňuje.

pokračování

[14] Naopak, blíže neodůvodněné námitky *nicotnosti* napadeného správního rozhodnutí a *zmatečnosti* řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud posoudil. Jedná se o otázky, které je povinen zohlednit i bez návrhu (§ 109 odst. 4 soudního řádu správního).

[15] Konečně výhrady k dostatečné adresnosti kasačních námitek lze uvést rovněž ve vztahu k argumentaci stěžovatelky o *nesplnění podmínek pro obnovu řízení* podle § 100 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud nicméně považuje tuto kasační námitku za přípustnou, byť jde o případ hraniční. Přestože stěžovatelka nereaguje na všechny důvody uvedené krajským soudem, některé aspekty jeho posouzení adresně zpochybňuje (konkrétně nedostatečné zohlednění osoby odsouzené za trestný čin a skutečnost, že o obnově řízení rozhodoval žalovaný několikrát s odchylným výsledkem). Tyto kasační námitky proto Nejvyšší správní soud jako přípustné dále přezkoumal (část III.E tohoto rozsudku).

III. B. Rozhodnutí krajského soudu a žalovaného jsou přezkoumatelná

[16] Napadený rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech a z jakých důvodů dospěl k dosaženým závěrům. Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že krajský soud se neopomněl zabývat přezkoumatelností správního rozhodnutí, jak stěžovatelka namítá. Tak učinil v bodě 21 napadeného rozsudku. Stejně tak důkladně posoudil otázku dobré víry žalobkyně s ohledem na postup žalovaného v řízení o udělení licence (body 27 až 32 napadeného rozsudku). Není ani vadou, že se krajský soud výslovně nezabýval charakterem rozhodnutí o licenci (zda je deklaratorní nebo konstitutivní). Stěžovatelka v žalobě tuto otázku sama nenastolila. Naopak všechny její námitky krajský soud dostatečně vypořádal. Vypořádání jádra vznesené argumentace a srozumitelnost napadeného rozsudku krajského soudu odpovídá požadavkům ustálené judikatury (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74).

[17] Nárokům na přezkoumatelnost dostalo rovněž napadené rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu. Rovněž z jeho odůvodnění lze seznat, jaký skutkový stav vzala Rada za rozhodný a z jakých důvodů dospěla k dosaženým závěrům. Rada se pečlivě vypořádala i se všemi námitkami žalobkyně. Správní spis rovněž obsahuje nezbytné podklady pro rozhodnutí o obnově řízení z moci úřední, zejména odsuzující trestní rozsudky, předchozí rozhodnutí o udělení licence a dokumenty, které vedly k jeho vydání. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že je napadené rozhodnutí přezkoumatelné (bod 21 napadeného rozsudku).

[18] Stěžovatelka rovněž namítá, že nepřezkoumatelná jsou jednotlivá usnesení krajského soudu o jejích návrzích na přiznání odkladného účinku. Takové pochybení by nicméně nemohlo mít vliv na zákonnost rozsudku ve věci samé, a tudíž být důvodem pro jeho zrušení. Rozhodnutí o odkladném účinku mají pouze procesní charakter. Nijak nepředjímají rozhodnutí o žalobě.

III. C. Napadené správní rozhodnutí není nicotné

[19] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že nepřisvědčil stěžovateli, že je napadené správní rozhodnutí nicotné. Netrpí žádnou z vad podle § 77 správního řádu. Napadené rozhodnutí vydal věcně příslušný správní orgán, není vnitřně rozporné, právně či fakticky neuskutečnitelné, ani nevykazuje jinou závažnou vadu, pro kterou by jej vůbec nešlo považovat za rozhodnutí správního orgánu. Jak již vysvětlil krajský soud v bodě 20 napadeného rozsudku, obsahové výhrady žalobkyně, pokud by byly důvodné, mohou zakládat nanejvýš nezákonnost rozhodnutí. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Ostatně, stěžovatelka v kasační stížnosti na tento závěr ani nijak adresně nereaguje, omezuje se pouze na vyslovení svého nesouhlasu.

III. D. Krajský soud se nedopustil vad řízení

[20] Stěžovatelka dále namítá existenci několika závažných procesních vad v řízení před krajským soudem. Krajskému soudu konkrétně vytýká zmatečnost řízení, nezákonnost neprovedení jí navržených důkazů a opomenutí rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření, které má mít za následek porušení jejího práva na ochranu vlastnictví.

[21] Stěžovatelka předně namítá *zmatečnost řízení*. Žádnou takovou vadu v řízení před krajským soudem nicméně Nejvyšší správní soud nezjistil. Pro projednání věci krajským soudem byly splněny podmínky řízení (stěžovatelka podala žalobu, rozhodoval správní soud, který byl věcně a místně příslušný, projednání věci nebránila překážka litispendence ani věci pravomocně rozhodnuté) a soud rozhodoval ve správném složení. Nic nesvědčí ani tomu, že některý z členů rozhodujícího senátu byl vyloučen, resp. by v neprospěch účastníka mělo být rozhodnuto v důsledku trestného činu soudce [§ 103 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního]. To netvrdí ani stěžovatelka.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v *zamítnutí důkazních návrhů stěžovatelky*. Předně upozorňuje, že je to žalobce (tedy v projednávané věci stěžovatelka), která má navrhnout důkazy k prokázání svých žalobních tvrzení. Nepřípadná je proto argumentace, podle níž měl soud pochybit, když neprovedl navržené svědecké výsledky k prokázání jiných než stěžovatelkou tvrzených skutečností (konkrétně ve vztahu k úvahám soudu ohledně nedbalostního jednání stěžovatelky). Pokud chtěla stěžovatelka před soudem prokázat, že postupovala obezřetně, měla to nejen tvrdit, ale za tím účelem výslovně navrhnout důkazy. To však neučinila. Jak je zřejmé ze záznamu o ústním jednání, obsaženého v soudním spise, svými návrhy na výslech svědků stěžovatelka chtěla prokázat jen nicotnost napadeného rozhodnutí, technickou degradaci elektrárny a její financování a skutečnost, že napadeným rozhodnutím byla dotčena na svých právech.

[23] Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem, že provedení stěžovatelkou navržených důkazů bylo v projednávané věci nadbytečné. Pro posouzení důvodnosti žaloby totiž postačoval obsah správního spisu. Jelikož stěžovatelka konkrétní důvody krajského soudu pro odmítnutí jednotlivých jí navržených důkazů (revizní zprávy z ledna 2011, svědecké výpovědi a výslech jednatele stěžovatelky jakožto účastnický výslech) nezpochybňuje, odkazuje Nejvyšší správní soud na body 14 až 18 napadeného rozsudku, s nimiž se ztotožňuje. Vzhledem k tomu, že bylo provedení důkazů nadbytečné, zamítl krajský soud návrh stěžovatelky v souladu s ustálenou judikaturou (rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2022, čj. 4 Afs 349/2019-68; či ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89; nebo nález ÚS ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. I. ÚS 972/09).

pokračování

[24] Konečně není pravdou, že by krajský soud opomenul (resp. „jakkoli nekomentoval“) revizní zprávu z roku 2010, jak stěžovatelka namítá. Revizní zprávy z roku 2010 již byly obsaženy ve správním spise a krajský soud je při svém posouzení náležitě zohlednil (bod 23 napadeného rozsudku). I pokud by stěžovatelka ve skutečnosti měla na mysli nikoli revizní zprávy z let 2010, nýbrž jí navržené revizní zprávy z roku 2011, nejednalo by se o opomenutý důkaz. S tímto důkazním návrhem se krajský soud výslovně vypořádal v bodě 15 napadeného rozsudku.

[25] Krajský soud nepochybil ani tím, že *explicitně nerozhodl o návrhu stěžovatelky na vydání předběžného opatření*. Stěžovatelka se totiž domáhala odložení účinků rozhodnutí žalovaného o obnově řízení, což by jí po dobu soudního řízení umožnilo pokračovat v provozování svých energetických zařízení v souladu s předchozím rozhodnutím (z roku 2011) o udělení licence. Dovolávala se tedy důsledku, který je spojen již institutem odkladného účinku. V takovém případě je však podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Asz 339/2019-38, nutné posoudit návrh na vydání předběžného opatření podle jeho obsahu právě jako návrh na přiznání odkladného účinku. O návrhu na přiznání odkladného účinku přitom krajský soud rozhodl v projednávané věci celkem šestkrát. Nijak tedy nepochybil.

[26] Nejvyšší správní soud se navíc v usnesení ze dne 24. 7. 2025, čj. 22 As 128/2025-52, ztotožnil s krajským soudem, že stěžovatelka neprokázala splnění předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku proto ani sám nevyhověl.

[27] Za této situace tak nelze hovořit ani o porušení práva stěžovatelky na ochranu vlastnictví, ke kterému mělo dojít právě v důsledku nerozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření.

III. E. Podmínky pro obnovu řízení byly splněny

[28] Nejvyšší správní soud se dále zabýval klíčovou kasační námitkou, tedy že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu. V tomto směru na úvod zdůrazňuje, že v projednávané věci je podstatná výlučně právě tato otázka. Naopak naplnění věcných předpokladů pro udělení licence na výrobu elektřiny není předmětem tohoto řízení; takové posouzení bude případně namístě až v rámci samotného obnoveného řízení.

[29] Podle § 100 odst. 4 správního řádu *o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*.

[30] Podstatou argumentace stěžovatelky je, že ona samotná ani její jednatel nebyli za žádný trestný čin odsouzeni. Podle jejího názoru nelze v takovém případě řízení obnovit.

[31] Tato námitka však není důvodná. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 6. 2023, čj. 3 As 54/2021-38, dovodil, že pro nařízení obnovy řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu není rozhodné, která osoba trestný čin spáchala. Nemusí se tak jednat pouze o trestný čin spáchaný oprávněnou úřední osobou či účastníkem řízení. Ke stejnému závěru dospívá také komentářová literatura (např. komentář k § 100 [obnova řízení]. In:

JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. *Správní řád*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023).

[32] Nelze tak přisvědčit ani námitce, že krajský soud při svém rozhodování vycházel ze skutkově nepřiléhavé judikatury (v níž byl odsouzen samotný žadatel, nebo alespoň členové jeho statutárního orgánu). Citovaný rozsudek čj. 3 As 54/2021-38 jednoznačně potvrdil, že obnově řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu nebrání, pokud se trestného činu dopustila osoba od účastníka řízení odlišná. Rozhodující je zjištění, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem.

[33] V projednávané věci je klíčové, že žalovaný při rozhodování o udělení licence vycházel z revizní zprávy ze dne 30. 12. 2010, u které bylo trestními soudy zjištěno, že v ní její autor nepravdivě uvedl, že zařízení je schopno bezpečného provozu, ačkoli nebylo dokončeno. Žádnou jinou (novější) revizní zprávu totiž stěžovatelka žalovanému nepředložila. Tuto revizní zprávu a další podvržené dokumenty (revizní zprávy ze dne 23. 11. 2010 a ze dne 15. 12. 2010; prohlášení ze dne 29. 11. 2010, že výroba je provedena; a protokoly o předání a převzetí hotového díla ze dne 10. 12. 2010) přitom žalovanému a společnosti ČEZ Distribuce, a. s. předkládal druhý odsouzený, a to ačkoli věděl, že výroba nebyla dokončena a její bezpečnost nebyla ověřena. Také v tomto případě nejsou ve spise obsaženy žádné novější dokumenty. Trestní soudy přitom dospěly k závěru, že oba odsouzení byli vedeni záměrem umožnit stěžovatce neoprávněné získání licence k výrobě elektriny. Odsuzující rozsudky jsou obsaženy ve správním spise.

[34] Není tedy rozhodné, že jednatel stěžovatelky byl obžaloby zproštěn. Klíčové je, že bez předložených podvržených dokumentů (zejména revizní zprávy) stěžovatelka nemohla licenci získat [§ 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., ve znění účinném do 17. 8. 2011, ve spojení s § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb.; rozhodující význam revizní zprávy v minulosti potvrdil i NSS, například v rozsudku ze dne 3. 12. 2015, čj. 9 As 19/2015-141]. Rozhodnutí o udělení licence tak bylo dosaženo trestným činem ve smyslu § 100 odst. 4 správního řádu.

[35] Krajský soud proto dospěl ke správnému závěru, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu.

[36] Nezbyvá než dodat, že ani skutečnost, že ve věci bylo provedeno místní šetření, v žádném případě neznamená, že tím na sebe žalovaný převzal odpovědnost za správnost stěžovatelkou předložených dokumentů. Jak správně uvedl již krajský soud, tuto odpovědnost nadále nesl jejich autor, smluvní partner stěžovatelky, kterého si sama vybrala (bod 26 napadeného rozsudku). Řízení o udělení licence je řízením o žádosti, v níž tíží prokázání splnění hmotněprávních podmínek v první řadě žadatele, který se domáhá vydání určitého, pro něj příznivého správního rozhodnutí. Správní orgán má sice s § 3 správního řádu povinnost zjistit stav věci bez důvodných pochybností v rozsahu nezbytném pro soulad jeho úkonů s § 2 správního řádu; tím však na sebe nepřebírá odpovědnost za rozpoznání jakékoli nesprávnosti účastníkem předložených podkladů. Takové dokumenty totiž mohou být záměrně podvrženy s cílem obdržet neoprávněně pozitivní správní rozhodnutí. Právě takové situace přitom předvídá § 100 odst. 4 správního řádu, který umožňuje řízení obnovit. Stěžovatelce proto nelze přisvědčit, že krajský soud její odpovědnost extenzivně rozšířil.

[37] Nedůvodná je také námitka, podle níž měl krajský soud „ignorovat“ fakt, že o udělení licence bylo na straně žalované rozhodováno několikrát se zcela odlišným výsledkem

pokračování

(stěžovatelka sice hovoří o „rozhodování o obnově řízení“, následně však tento svůj argument blíže odůvodňuje tím, že nejprve žalovaný odmítl vydat licenci na základě místního šetření ze dne 30. 12. 2010; tu ji vydal až v roce 2011). Tato námitka vychází z nesprávného pochopení průběhu řízení o udělení licence. K žádosti stěžovatelky ze dne 16. 11. 2010 bylo vedeno pouze jedno řízení, které skončilo až vydáním rozhodnutí o udělení licence v roce 2011. Skutečnost, že dne 30. 12. 2010 byly při místním šetření zjištěny nedostatky, v jejichž důsledku nebyla vydána licence do konce roku 2010, jak stěžovatelka požadovala, nelze chápat jako odmítnutí její žádosti. Řízení dále pokračovalo až do jeho pravomocného skončení v roce 2011, kdy žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatelka podmínky pro udělení licence splňuje, a tudíž pozitivně o její žádosti rozhodl. Nelze tak hovořit ani o porušení zásady *ne bis in idem*, které z této nedůvodné námitky stěžovatelka dále dovozuje.

[38] Zbylé aspekty právního posouzení naplnění podmínek podle § 100 odst. 4 správního řádu krajským soudem stěžovatelka adresně nezpochybňuje. Proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na shora uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední soudního řádu správního zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

[40] O opakovaném (v pořadí druhém) návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud již samostatně nerozhodoval. Ve věci samé rozhodl bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[41] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II. tohoto rozsudku). Žalovanému poté žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, a proto se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu